

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΕΝΟΣ ΦΟΥΚΑΡΑ.

(Κατὰ Πῶλ δὲ Κώκ.)

Μιὰ νύχτα δλοφάνερο τὸν Σατανᾶ
 Εἶδα. Τί μούρη! . . . ἐχτυποῖσε ἡ καρδιά μου,
 Μ' αὐτὸς γελάει, τὴν οὐρίτσα του κουνᾷ,
 Μοῦ λέει· «Ἦρθα γιὰ καλὸ σου, φουκαρᾶ μου·
 «Διάλεξ' εὐθύς! τί θέλεις, δόξα ἢ παρᾶ;
 «Γιατ' εἶνε ξέρεις, καὶ τὰ δυὸ αὐτὰ δικά μου.
 «Τί θέλεις ἔλα 'πὲς μου: δόξα ἢ παρᾶ;»

Ἡ δόξα ἦτανε τοῦ γούστου μου πολὺ,
 Μὰ ἔλα ποῦ καὶ τὸν παρᾶ 'σάν ν' ἀγαποῦσα . . .
 Λέω 'ς τὸν διάβολο· «—Ἐχεις καρδιά καλή»
 «Κ' εἶσαι σοφός, ἀφεντικό, ἂν σ' ἐρωτοῦσα,»
 «Τί νὰ διαλέξω κάλλια, δόξα ἢ παρᾶ»
 «Θε νὰ μ' ἐφώτιζες ἐσύ.» Ἀχ! ἀποροῦσα,
 Τί νὰ διαλέξω τάχα: δόξα ἢ παρᾶ;

— Ἦθελα, λέω, νᾶμουν μέγας καὶ τρανὸς
 Ὅλοι νὰ με ζηλεύουν καὶ νὰ με τιμοῦνε,
 Μὰ τὴν ἀνάγκην νὰ μὴν ἔχω κανενός·
 Οἱ ποιηταὶ μας ὅλοι νὰ με τραγουδοῦνε.
 «—Τότε τί στέκεις; νὰ διαλέξης τὸν παρᾶ.»
 «Σὲ τοῦτον τὸν αἰῶνα ὅλοι προσκυνοῦν»
 «Ἐκεῖνους ὅπου ἔχουνε γιερὸ παρᾶ!»

— Εἶνε πολὺ σωστὸ αὐτὸ, μὰ νὰ σοῦ πῶ,
 Καὶ 'ς ταῖς γυναῖκες ἔχω μιὰ ἀδυναμία!
 Κάθε ξανθὴ ἢ μαυρομάτα π' ἀγαπῶ
 Ἀδοξο δὲν θὲ νὰ μ' ἤθελε καμμία.
 «—Χά! χά! κακόμοιρο κουτὸ ἔχεις παρᾶ;»
 «Ῥωτάει σήμερα εὐθύς κάθε κυρία.»
 Ἀφῆσ' τὴν δόξα 'ς τοὺς μαωροὺς, παρ' τὸν παρᾶ.

— Ἦθελα ὅμως νὰ με κάνουν βουλευτὴ;
 Ὑστερα ὑπουργός, πρωθυπουργός νὰ γίνω,
 Ὅλο τὸ ἔθνος νὰ τραβῶ ἀπὸ ταῦτι
 Κ' ἀπ' τὸ ταμεῖο 'ς ὅλους ψυχικὰ νὰ δίνω.
 «—Μὴ χάνεσαι! (ποῦ λέει κι' ὁ Ἀλέκος μου) παρᾶ
 «Καὶ γίνεσ' ὅ,τι θέλεις. . . .» Βλα πλειά, νὰ μείνω
 Δὲν εἰμ' ἐγώ, τί θέλεις; δόξα ἢ παρᾶ;

— Λοιπὸν μ' ἀρέσει περισσότερ' ὁ παρᾶς.
 Λέω 'ς τὸν διάβολο, εὐθύς τὸν παρᾶ δό μου. . .
 Μὰ ἦτον ὄνειρο, ξυπνῶ ὁ φουκαρᾶς
 Κυττάζω γύρω, γύρω, ξένω τὸ ξερό μου
 Πεῖνα καὶ κρύο—οὔτε δόξα οὔτε παρᾶ·
 Ὅσάν τὸ Ῥωμαϊκό, ποτὲ 'ς τὸν ξυπνημό μου
 Δὲν θὲ νὰ ἴδῳ ποτέ μου δόξα καὶ παρᾶ!

Φουκαρᾶς.

ΠΑΝΣΕΔΕΣ.

Συνήθως τὰ πάθη ἢ σθένυνται ἢ γεννῶσιν ἄλλα πάθη
 ἢ καταντῶσιν εἰς ἐκστασιν καὶ παραφροσύνην.

Ἀλλὰ τὸ διὰ τὴν ἐξουσίαν πάθος τοῦ κ. Κουμουνοῦ-
 ρου οὔτε σβύνει οὔτε μεταβάλλεται· πολὺ φοβούμεθα μή-
 πως λάβῃ τὸν ἄλλον δρόμον, διότι ἀπὸ τινος τὸν βλέπομεν
 διατελοῦντα εἰς εἰδός τι ἐκστάσεως.

ΚΑΡΑΜΕΛΑΙΣ.

Κυρία παίζει μετὰ Κυρίου χαρτιά.

Ἡ Κυρία ὅλο χάνει.

— Μὰ τί εἶναι αὐτὸ ἀπόψε, λέγει;

Ὁ Κύριος τῆς ἀπαντᾷ εὐτραπέλως:

— Κυρία μου, ἔχω σκοπὸ νὰ σᾶς γδύσω.

ΧΙΛΙΑΙΣ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ

Ζουλοῦ, Ἰνδοί, Χωρικαὶ Γαλλίδες, Ἑγγλέ-
 ζοι, Μαῦροι, Σειτιδάγοι, ἄρματωλοὶ,

ΓΙΝΕΣΘΕ ΑΠΟ ΟΛΑ ΜΑΣΚΑΡΑΔΕΣ

εἰς τὸ

ΜΕΓΑ ΜΑΣΚΑΡΟΠΟΙΕΙΟΝ

Εἰς τοῦ Κ. ΠΑΝΑΓΛΗ,
ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ ΠΑΡΙΣΙΝΑ
 ΔΙΑ ΚΥΡΙΑΣ.

ΦΙΛΟΚΑΛΙΑ, ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑ, ΕΦΘΗΝΙΑ.

Ὁδὸς Ἑρμοῦ, ἀρ. 202, ἀντικρὺ τῆς οἰκίας Γ. Σκουζέ
 καὶ τοῦ Καταστήματος Ἀφεντάκη.

ΥΔΩΡ ΤΟΥ ΔΟΡΟΣ ΤΡΙΚΟΣ

EAU DU D^r. TRIKOS

Καθαρίζει τὴν κεφαλὴν, ἐξαφανίζει τὴν πιτυρίδα, κα-
 τευνάζει τὸν κνισμὸν (φαγοῦραν), ἐξαλείφει τὰς ἐρυθρότητας
 τοῦ δέρματος, διατηρεῖ τὴν στιλπνότητα τῆς κόμης καὶ ἐμ-
 ποδίζει τὴν πτώσιν τῶν τριχῶν.

Φαρμακευπορεῖον Κ. Ὀλυμπίου ὁδὸς Ἑρμοῦ 206.

ΤΟΛΟΥΤΙΝΗ ΡΙΓΩ

TOLUTINE RIGAUD

Τὸ θαυμάσιον τοῦτο κοσμητικὸν ὕδωρ εἶναι αὐτόχρημα
 τὸ φυλακτήριον τῆς ὀραιότητος. Δροσίζει καὶ μαλακύνει τὸ
 δῆμα, αὐξάνει τὴν λευκότητα καὶ ἀνθηρότητα αὐτοῦ.

Εἶναι ἐν λόγῳ ὅ,τι τελειότερον παρήγαγεν ἡ ἀρωμα-
 τοποιία.

Ἡ ὑπεροχὴ αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ὑδάτων τῆς Κολωνίας, ἐπὶ
 τῶν μᾶλλον περιζητήτων Vinaigre καὶ ἐπὶ τοῦ ὕδατος τῆς
 φλωρίδος εἶναι ἀδιαφιλονεικτος.

Παρά Κ. Ὀλυμπίου φαρμακευπόρου, 206 ὁδὸς Ἑρμοῦ.